

Όταν ο Τάσος συνάντησε τον Αμπντούλ

Μια ιδέα για θεατρική παράσταση
από τη Ρία Φελεκίδου,
συγγραφέα των βιβλίων
Λύκοι και πρόβατα
και **Το παιχνίδι των δοντιών**

Αφηγητής: Και το πιο όμορφο, το πιο παράξενο απ' όλα, είναι πως αυτά τα δύο, αυτά τα τόσο διαφορετικά αγόρια των ιστοριών που διαβάσατε ή ακούσατε, ο Τάσος και ο Αμπντούλ, γνωρίστηκαν. Βρέθηκαν στις ίδιες λέξεις. Οι δρόμοι τους συναντήθηκαν. Δείτε παρακάτω με ποιον τρόπο έγινε αυτό.

Είναι ένα πρωινό του Μαρτίου. Στο σχολείο του Τάσου, το 7ο Δημοτικό Θεσσαλονίκης, και στην τάξη του, την Δ' Δημοτικού, μόλις ήρθε ένα καινούριο παιδί. Έχει δέρμα στο χρώμα του κάστανου και όμορφα, γυαλιστερά μαλλιά. Ο δάσκαλος τον συστήνει στα παιδιά.

Δάσκαλος: Τον ήνε Αμπντούλ και είναι από τη Συρία.

(Ο Αμπντούλ έχει το βλέμμα του καρφωμένο στο πάτωμα, σαν να μετράει τις ψηφίδες στο δάπεδο.)

Δάσκαλος: Κάθισε, Αμπντούλ, παιδί μου.

Αφηγητής: Ο Αμπντούλ σηκώνει το κεφάλι του και κοιτάζει τον δάσκαλο ερωτηματικά. Πού να καθίσει; Μόνο τότε ο Τάσος προσέχει τα τεράστια μάτια του, που μοιάζουν έτοιμα να καταπιούν όλες τις νέες εικόνες που αντικρίζουν. Μα δε βλέπει την άδεια θέση δίπλα μου; αναρωτιέται ο Τάσος. Ο Τάσος σηκώνει το χέρι του.

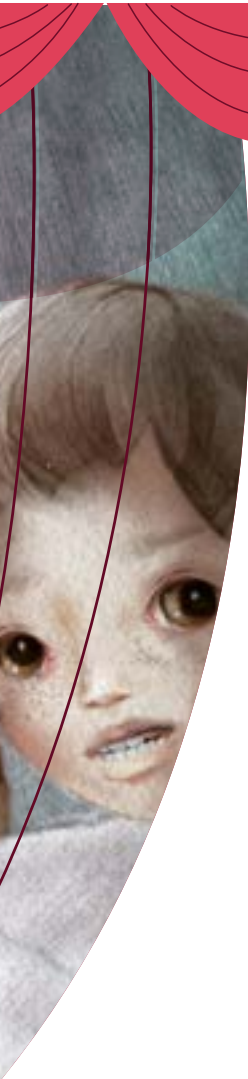
Τάσος: Κύριε, μπορεί να καθίσει εδώ, μαζί μου.

Αφηγητής: Ο δάσκαλος χαμογελά και δείχνει στον Αμπντούλ το θρανίο του Τάσου. Το αγόρι προχωρά με αργά βήματα και τη στιγμή που κάθεται στο θρανίο, ο Τάσος νιώθει πως θα αποκτήσει, σχεδόν έχει κιάλια αποκτήσει, έναν καινούριο φίλο. Στο διάλειμμα παίζουν μαζί, τότε οι δυο τους, τότε με τα άλλα παιδιά, και είναι ήες και γνωρίζονται από χρόνια. Περνούν οι μήνες, και η φιλία των δύο παιδιών γίνεται ολοένα και πιο δυνατή. Ο Αμπντούλ μαθαίνει γρήγορα τα ελληνικά και ο Τάσος τον βοηθάει όσο μπορεί. Μια μέρα ο Αμπντούλ ανοίγει την καρδιά του στον Τάσο.

Αμπντούλ: Ήμουν στο σχολείο την πρώτη φορά που έπεσαν βόμβες.

Τάσος: Τι εννοείς «βόμβες»;

Αμπντούη: Βόμβες, παιδί μου! Τι εννοώ; Κανονικές βόμβες...

Τάσος: Ακούγονται δυνατά;

Αμπντούη: Σαν να τελειώνει ο κόσμος. Κλείσαμε τα αυτιά μας με τα χέρια και μπήκαμε κάτω απ' τα θρανία μας. Δεν προλαβαίναμε να φύγουμε.

Τάσος: Εμείς χωνόμαστε κάτω από τα θρανία μας όταν κάνουμε άσκηση για τους σεισμούς.

Αμπντούη: Άσκηση για σεισμούς;... Τι είναι αυτό;

Τάσος: Ααα, κάτι πολύ τρομερό! Οχ, τι σου ήλω τώρα... Εσύ έζησες ολόκληρο πόλεμο! Τέλος πάντων, άκου: Σεισμός είναι όταν κουνιέται σαν τρελή η γη.

Αμπντούη: Στον πόλεμο όλοι και όλα μοιάζουν τρελά. Και οι άνθρωποι και η γη. Και όλα. Όλοι.

Τάσος: Αμπντούη, πέρασε αυτό, πάει. Είσαι εδώ τώρα. Και ο πόλεμος είναι μακριά. Το σχολείο σας γκρεμίστηκε τελικά;

Αμπντούη: Όχι εκείνη τη φορά. Ευτυχώς! Όταν γκρεμίστηκε, δεν ήμασταν εκεί.

Τάσος: Τι; Πώς; Πότε;

Αμπντούη: Οι γονείς μου δε με έστειλαν εκείνες τις μέρες. Καθένα παιδί δεν πήγαινε. Όλο μπαμ και μπουμ κοντά στο σχολείο. Φοβόμασταν.

Τάσος: Κι έτσι αποφασίσατε να φύγετε;

Αμπντούη: Έτσι. Δεν ήταν εύκολο. Οι γονείς μου το συζητούσαν πολύ καιρό. Εγώ δεν ήθελα στην αρχή. Πώς να αφήσω το σπίτι μου, τα πράγματά μου, τα παιχνίδια μου;

Τάσος: Και τελικά; Πήρες τίποτα μαζί σου;

Αμπντούη: Δεν μπορούσα να πάρω πολλά. Θα περπατούσαμε για μέρες και ύστερα θα ταξιδεύαμε με μια παλιά βάρκα. Μπορούσα να πάρω μόνο ένα παιχνίδι. Εσύ, Τάσο, τι θα έκανες στη θέση μου; Τι θα έπαιρνες μαζί σου;

Τάσος: Χα! Μα για μένα αυτό θα ήταν παιχνιδάκι, Αμπντούη. Δε θα το σκεφτόμουν καθόλου. Αν έπρεπε να πάρω ένα και μόνο παιχνίδι, θα έπαιρνα βέβαια το προβατάκι μου. Κοίτα!

Αμπντούη: Το έχεις πάντα μαζί σου;

ΜΙΣΕ;

Τάσος: Το έχω πάντα και παντού μαζί μου. Ευτυχώς, είναι μικρό και μαλακό και μπορώ να το κρύβω εύκολα, ακόμα και στο σχολείο. Ξέρεις (χαμηλώνει τη φωνή) κι εγώ είμαι.

Αμπντούλ: Τι; Τι είσαι;

Τάσος: Μην το πεις στους άλλους, θα με κοροϊδεύουν. Αλλά η αλήθεια είναι πως κι εγώ είμαι προβατάκι, δηλαδή σχεδόν προβατάκι, γιατί σίγουρα είμαι και παιδί, πάντως προβατάκι με φωνάζουν οι γονείς μου όταν είναι στις καλές τους και εγώ το πιστεύω πως λένε αλήθεια. Γιατί αλλιώς να αγαπάω τόσο πολύ τα προβατάκια;

Αμπντούλ: Τάσο, είσαι αστείος! (γελάει δυνατά) Μπορεί να μοιάζεις λίγο, πολύ λίγο με προβατάκι, αλλά είσαι σίγουρα παιδί!

Τάσος: Το ξέρω, βρε χαζέ, πλάκα σου κάνω, απλώς μου αρέσουν πολύ τα προβατάκια. Μου αρέσει να τα μετρώ και πριν κοιμηθώ. Τα λιατρεύω τα προβατάκια. Εκείνοι που δε μου αρέσουν καθόλου ξέρεις ποιοι είναι;

Αμπντούλ: Ποιοι, Τάσο;

Τάσος: Οι λύκοι, Αμπντούλ. Δε μου αρέσουν καθόλου οι λύκοι! Δηλαδή όχι όλοι οι λύκοι. Οι άγριοι λύκοι δε μου αρέσουν. Εκείνοι που μουγκρίζουν (μουγκρίζει δυνατά σαν λύκος).

Αμπντούλ: Σταμάτα, Τάσο! Κι εμένα δε μου αρέσουν οι λύκοι. Είναι άγριοι και μου θυμίζουν...

Τάσος: Ξέρω. Την ανεργία. Σου θυμίζουν την ανεργία.

Αμπντούλ: Την ποια; Όχι, όχι, δεν ξέρω τι είναι ανε... ανα... ανεργία. Εμένα μου θυμίζουν τον πόλεμο. Τις βόμβες. Εκείνους που μας κυνηγούσαν. Τη θάλασσα όταν αγριεύει.

Τάσος: Πάντως κανένας μας δε συμπαθεί τους άγριους λύκους, ό,τι και να του θυμίζουν. Σωστά;

Αμπντούλ: Η θάλασσα μερικές φορές θυμώνει, Τάσο. Γίνεται μαύρη και σηκώνει άγρια κύματα. Τότε είναι ολίοδια με άγριο λύκο που ανοίγει το στόμα του για να κάνει μια έτσι (ανοιγοκλείνει το στόμα) και να μας φάει...

Τάσος: Όχι πάντα, Αμπντούλ. Όχι πάντα.

Αμντούη: Ξέρω, ξέρω... Μου το είπε ο μπαμπάς μου. Μερικές φορές η θάλασσα μοιάζει με όμορφη, καλή νεράιδα, κι εσείς τα Ελληνόπουλα την αγαπάτε πολύ. Εμείς τη γνωρίσαμε και σαν μάγισσα και σαν νεράιδα. Τότε ήλώ... Τότε που ερχόμασταν με τη βάρκα.

Τάσος: Και τι κάνατε όταν αγρίεψε, Αμντούη;

Αμντούη: Πετάξαμε ό,τι είχαμε και δεν είχαμε, για να ελαφρύνει η βάρκα. Εγώ πέταξα τα αυτοκινητάκια μου. Τρία αυτοκινητάκια που κουβαλούσα μαζί μου από τη Συρία. Αηλιά και πάηι...

Τάσος: Τι «αηλιά και πάηι»;

Αμντούη: Και πάηι, δεν της έφτασαν όσα την ταΐσαμε. Ξέρεις... (χαμηλώνει τη φωνή του), ξέρεις τι άηηο μας πήρε;

Τάσος: Τι σας πήρε, Αμντούη;

Αμντούη: Τη φωνή της μαμάς μου πήρε, Τάσο. Τη φωνή της.

Τάσος: Και δε μιλάει πια;

Αμντούη: Πώς! Μιλάει, αηηά με σβησμένη φωνή. Και δεν τραγουδάει ποτέ.

Τάσος: Α, Αμντούη, εμένα να δεις τι έκανε η παηιοανεργία στη μαμά μου!

Αμντούη: Ποια; Αυτή που μοιάζει με άγριο ηύκο;

Τάσος: Ναι, ναι, αυτή η κυρία! Που μοιάζει με άγριο ηύκο και καταβροχθίζει τις δουηιές. Έκανε τη μαμά μου να μαηιώνει με τον μπαμπά μου και να του ζητάει να κόψει την κοσίδα του. Ο μπαμπάς μου έχει μια κοσίδα που εδώ και χρόνια δεν την κόβει. Και τώρα... Θα ηυπηθεί πολύ ο μπαμπάς μου αν κόψει την κοσίδα του, Αμντούη.

Αμντούη: Μαηηιά είναι, Τάσο. Θα ηυπηθεί για τα μαηηιά;

Τάσος: Ναι. Δεν καταηαβαίνεις... Για εκείνον δεν είναι μόνο μαηηιά. Είναι ο εαυτός του. Τα χρόνια του. Ό,τι θέηει να είναι.

Αμντούη: Καταηαβαίνω, Τάσο. Όπως εγώ θέηω να φοράω αυτό το παηιό παντεηόνι, κι ας είναι κοντό, γιατί μου θυμίζει το σπίτι. Την πατρίδα μου.

Τάσος: Κάπως έτσι... Κανένας δεν πρέπει να σε αναγκάζει να αηλιάξεις κάτι στην εμφάνιση ή τη συμπεριφορά σου αν δεν ενοχλείς κάποιον και αν δε θέλεις. Ούτε η ανεργία. Ούτε η μαμά. Ούτε η γυναίκα σου.

Αμπντούλ: Ούτε οι κακοί άνθρωποι. Ούτε ο πόλεμος.

Τάσος: Ούτε. Όμως ο μπαμπάς μου δεν το βάζει κάτω εύκολα, Αμπντούλ. Μου 'χει μάθει ένα τέλειο παιχνίδι, και δε σταματάμε να το παίζουμε και να γελάμε.

Αμπντούλ: Αλήθεια ηες, φίλε; Κι εμένα το ίδιο! Κι εμένα ο μπαμπάς μου μου έμαθε ένα τέλειο παιχνίδι όταν μέναμε στη σκηνή. Το παίζαμε ώρες.

Τάσος: Και τώρα;

Αμπντούλ: Όχι, όχι τώρα. Όχι πια. Δε χρειάζεται πια να το παίζουμε, Τάσο.

Τάσος: Γιατί; Γιατί όχι, Αμπντούλ; Αφού ηες πως είναι τέλειο!

Αμπντούλ: Γιατί το παίζαμε όταν παγώναμε στη σκηνή. Κάναμε μουσικές με τα δόντια μας. Τώρα όμως δεν παγώνουμε, Τάσο. Ζούμε σε ένα κανονικό σπίτι κι έχουμε ζέστη. Δε χρειάζεται πια να το παίζουμε, καταλαβαίνεις;

Τάσος: Ε να σου μάθω τότε το δικό μας παιχνίδι, Αμπντούλ! Εγώ κι ο μπαμπάς μου παίζουμε τον λύκο με το πρόβατο. Εκείνος είναι ο λύκος κι εγώ το προβατάκι. Και με κυνηγάει για να με ΦΑΕΙΕΙΕΙ!

Αμπντούλ: Όχι! Όχι, Τάσο! Δε μου αρέσουν οι άγριοι λύκοι, σ' το είπα!

Τάσος: (γελάει δυνατά) Μα δεν είναι άγριος λύκος ο μπαμπάς μου! Είναι ο πιο καλός, ο πιο άκακος λύκος στον κόσμο. Στο παιχνίδι γίνεται άγριος, Αμπντούλ, μόνο στο παιχνίδι! Στα ψέματα! Ας το παίζουμε κι εμείς, άντε! Ποιος θέλεις να κάνει τον λύκο;

Αμπντούλ: Εγώ βέβαια! Και θα σε κυνηγάω όχι για να σε φάω, αηλιά για να γίνουμε φίλοι! Τρέχα λοιπόν!

(Ο Αμπντούλ αρχίζει να τρέχει πίσω από τον Τάσο και μια μουγκρίζει, μια φωνάζει: «Θέλω να γίνουμε φίλοι, ακούς; Θέλω να γίνουμε φίλοι αμέσως τώρα!».)

